

Projekt współfinansowany ze środków Programu Operacyjnego
Fundusz Inicjatyw Obywatelskich

RAZEM ALE OSOBNO

Miniporadnik dla osób doświadczających problemów
spowodowanych migracją zarobkową

RAZEM ALE OSOBNO

**Miniporadnik dla osób doświadczających problemów
spowodowanych migracją zarobkową**

**pod redakcją
ks. Dariusza Kroka
ks. Pawła Landwójtowicza
Beaty Balickiej-Błagitka**

© Copyright by Diecezjalna Fundacja Ochrony Życia
i Regionalny Ośrodek Polityki Społecznej w Opolu

Projekt okładki: Beata Balicka-Błagitka
Korekta: Józef Chudalla

Autorzy tekstów:

Joanna Dzierżanowska-Peszko
Małgorzata Łoskot
Bartłomiej Mazurkiewicz
Dariusz Krok
Barbara Leszczyńska

Adres redakcji:

Diecezjalna Fundacja Ochrony Życia
ul. Książąt Opolskich 19, 45-005 Opole
tel./fax 77 44 10 260, e-mail: biuro@dfoz.pl
www.dfoz.pl

Regionalny Ośrodek Polityki Społecznej
ul. Głogowska 25C, 45-315 Opole
tel. 77 44 15 250, e-mail: rops@rops-opole.pl
www.rops-opole.pl

Skład komputerowy i druk:

Agencja Managerska VIP for You
www.vip4u.pl, e-mail: wydawnictwo@vip4u.pl

Opole 2011

SZANOWNI PAŃSTWO

Wyjazdy zarobkowe przynoszą korzyści pod względem ekonomicznym zarówno dla osób pracujących poza granicami kraju, jak też dla tych, którzy pozostają w Polsce. Rozłąka może powodować jednakże narastanie wielu trudności w codziennym funkcjonowaniu rodziny. Oddajemy do Waszych rąk broszurę omawiającą migrację zarobkową widzianą oczyma psychologa, pedagoga, prawnika, duszpasterza i pracownika socjalnego. Mamy nadzieję, że poniższe informacje pomogą Państwu szerzej spojrzeć na problem migracji i rozwiązywać ewentualne trudności z tym związane.

1. MIGRACJA ZAROBKOWA – Z PERSPEKTYWY PSYCHOLOGA

Cóż, taka okazja nie trafia się co dzień, dlatego nie myśląc długo, wspólnie podjęliście decyzję o jego wyjeździe. Nie mieliście nawet czasu zastanowić się nad konsekwencjami waszego wyboru. Dopiero teraz, kiedy ukochany już wyjechał, Ty zaczynasz się zamartwiać, jak w ogóle przetrwasz to rozstanie, jak sobie z tym poradzisz... Przerąza Cię ta długa rozłąka, codzienna tęsknota oraz samotne borykanie się z wieloma obowiązkami.

Harmonii i trwałości związku sprzyja przede wszystkim:

- pozytywna ocena więzi uczuciowej, seksualnej, porozumienia psychicznego, form spędzania wolnego czasu, postaw wobec rodzicielstwa, finansów;

- poczucie własnej atrakcyjności;
- zaspokojona potrzeba bycia docenionym, wysłuchanym;
- umiejętność cieszenia się dniem dzisiejszym;
- umiejętność eliminacji konfliktów, sztuka kompromisu;
- poczucie humoru;
- wzajemne zaufanie.

Aby zminimalizować ryzyko rozpadu związku i tym samym zwiększyć szanse na jego przetrwanie, warto zwrócić uwagę na kilka zasad:

- decyzja o wyjeździe powinna być zawsze wspólna;
- powinniście ustalić czas wyjazdu i przybliżoną datę powrotu;
- powinniście także ustalić, czy małżonek wraca do domu, czy ściga po jakimś czasie całą rodzinę do siebie;
- najlepiej jeszcze przed wyjazdem ustalić, w jaki sposób małżonkowie będą się ze sobą kontaktować. W dzisiejszych czasach można swobodnie i bez nadmiernych kosztów porozumiewać się za pośrednictwem telefonu lub Internetu. Do wyboru jest e-mail i specjalne darmowe programy komputerowe, np. Skype, dzięki którym osoby mogą się słyszeć i widzieć przez internetową kamerkę.

Pamiętać jednak należy, że ważna jest nie tylko liczba, ale i jakość podejmowanych kontaktów. Im więcej wkładacie w nie emocji, tym większa szansa, że związek przetrwa próbę czasu i odległości. Dzięki telefonom oraz e-mailom można zachować to, co dla związku najważniejsze, czyli emocjonalną, psychiczną i duchową bliskość. Nie należy jednak ograniczać się tylko do takich kontaktów. Częste rozmowy, co najmniej dwa, trzy razy w tygodniu, pomagają poczuć bliskość... mimo oddalenia.

Warto zastanowić się nad tym, jakie tematy powinny poruszać takie rozmowy na odległość, aby służyły podtrzymywaniu, a nawet wzmacnianiu więzi między małżonkami. Wśród najważniejszych kwestii znajdują się następujące:

- **Poruszajcie ważne sprawy**
Nie odkładaj na potem żadnych niedopowiedzianych czy niewyjaśnionych kwestii. Mów nie tylko o tęsknocie, rozłące i miłości, ale też o bieżących problemach.

Jeśli bowiem będziesz ukrywać przed partnerem złe wieści czy pojawiające się kłopoty, może się to obrócić przeciwko Wam. Kiedy bowiem ukochany w końcu wróci na stałe do domu, przekona się, że wspólne życie to nie tylko same radości. Może poczuć się wtedy rozczarowany.

Poza tym, jeśli od czasu do czasu sobie ponarzekasz od serca, to zrzuć z siebie połowę ciężaru i łatwiej poradzisz sobie z życiowymi problemami.

- **Mówcie też o błahostkach**

Sprawy mało ważne – plotki o sąsiadach, znajomych, rodzinie, wydarzenia w pracy – to tematy, które też warto poruszać. Gdyby ukochany był cały czas przy Tobie, o tym przecież też byście rozmawiali. Warto więc stworzyć pozory normalności.

Ale nie wolno ci też popadać w skrajność. Dowiedz się, jaka dawka plotek interesuje partnera, co jest dla niego zabawne. I gdy zaczyna ziewać przez telefon, po prostu zmień temat.

- **Interesuj się jego sprawami**

Pamiętaj, żeby w trakcie rozmów z ukochanym nie mówić wyłącznie o sobie, swoich problemach i o tym, co jest ważne dla ciebie. Interesuj się także życiem i uczuciami partnera. Pytaj często o to, jak spędza czas poza domem, z kim się przyjaźni, czym się martwi, a co go cieszy.

Kiedy zaczynacie rozmowę, zagadnij: „Jak ci minął dzień, kochanie? Jak się czujesz?”. Będzie mu naprawdę miło, że interesujesz się jego samopoczuciem i że się o niego martwisz.

- **Miejcie do siebie zaufanie**

Gdy dzwonicz do ukochanego, a on nie odbiera telefonu, od razu w twojej głowie zapala się lampka ostrzegawcza. Zaczynasz myśleć: „Może jest teraz z kimś! A jeśli mnie zdradza?!”. Stop! Tak nie wolno. Bezpodstawne podejrzenia nie prowadzą do niczego dobrego, mogą jedynie zniszczyć związek.

Gdy po dłuższej nieobecności partner w końcu przyjeżdża do domu, niech czuje się jak pełnoprawny członek rodziny, a nie tylko jak gość. Postaraj się więc, by nie tylko odpoczął, ale też aby widział, że jest ci potrzebny.

- **Pozwól mu się zrelaksować...**

Gdy ukochany w końcu do ciebie wraca, nie koncentruj się tylko na

nadrabianiu zaległości towarzyskich. Daj mu odsapnąć i postaw na spędzanie czasu w gronie najbliższej rodziny.

Po tak długiej rozłące chciałabyś spędzić z partnerem każdą wolną chwilę. To zupełnie normalne. Nie rób mu jednak wyrzutów, jeżeli będzie chciał побыć trochę tylko we własnym towarzystwie.

- **... i przydziel mu obowiązki**

Żeby ukochany poczuł, że wreszcie wrócił do domu, nie zapomnij... oddzielić go obowiązkami. Niech widzi, że ciągle jest niezastąpiony i że Ty nadal nie możesz się obejść bez jego pomocy i wsparcia.

Nie zarzucaj go jednak nadmiarem rzeczy do wykonania, żeby z kolei nie czuł się wykorzystywany i aby powroty do domu nie kojarzyły mu się z dodatkowym etatem w pracy...

Angażuj go też w opiekę nad dziećmi, np. kąpanie, czytanie bajek na dobranoc czy pomaganie pociechem w odrabianiu lekcji. W ten sposób nie straci z nimi bliskiego kontaktu i zapewni sobie autorytet.

W trakcie odwiedzin partnera wybierzcie się też na wspólne zakupy. Wcześniej zapytaj go jednak, jakie rzeczy uważa za niezbędne i co według niego powinniście kupić. Ukochanemu z pewnością spodobają się fakt, że liczysz się z jego zdaniem w kwestii wydawania pieniędzy, na które on przecież tak ciężko pracuje.

2. MIGRACJA ZAROBKOWA – Z PERSPEKTYWY PEDAGOGA

Jeśli planujecie wyjazd do pracy za granicą i musicie na jakiś czas opuścić swoją rodzinę, współmałżonka i dzieci, zadбайcie o to, by skutki tej decyzji były możliwie jak najmniejsze, szczególnie dla Waszej córki lub syna.

Dłatego koniecznie:

- **Porozmawiajcie z dzieckiem** – ono powinno znać powód, dla którego na pewien czas opuszczacie dom, pozostawiając je pod opieką np. babci. Szczerze

nazwijcie własne obawy i nadzieje, spokojnie wysłuchajcie też opinii dziecka, pozwólcie mu ujawnić, wyartykułować trudne emocje, np. lęk i złość, a nade wszystko zapewnijcie, że jest i będzie zawsze kochane, że jest dla Was najważniejsze na świecie. Wspólnie ustalcie – konkretnie i szczegółowo – formy oraz częstotliwość wzajemnego kontaktowania się.

• **Dopełnijcie wszelkich formalności związanych z zapewnieniem dziecku opieki prawnej.** Tylko w ten sposób możecie uniknąć wykluczenia dziecka z normalnego, przysługującego mu, zakresu praw i przywilejów. Trzeba to zrobić dokonując wyboru jednej z dwóch możliwości:

– złożyć do sądu rejonowego (wydział rodzinny i nieletnich) wniosek o przeniesienie na czas Waszego wyjazdu opieki prawnej na wybraną przez Was osobę, która zapewni Waszemu dziecku prawidłową opiekę i wychowanie, dbając o jego sprawy szkolne i zdrowotne;

– przekazać – wybranej przez Was osobie – sprawowanie opieki nad dzieckiem w drodze pełnomocnictwa notarialnego na czas określony, z wyszczególnieniem tylko części obowiązków i praw wobec dziecka, m.in. w zakresie sprawowania bezpośredniej opieki nad nim i reprezentowanie jego interesów wyłącznie w szkole oraz służbie zdrowia.

O planach związanych z wyjazdem powiadomcie dyrektora przedszkola lub szkoły oraz wychowawcę. Zostawcie do ich dyspozycji swój nowy adres oraz numery telefonów. Uzgodnijcie – w miarę konkretny i realny – sposób kontaktowania się w sprawach nauki i zachowania dziecka. Przedstawcie notarialne pełnomocnictwo dla osoby, pod opieką której pozostawiacie syna/córkę lub postanowienie sądu o ustanowieniu opiekuna prawnego. Przeprowadźcie tę osobę i wspólnie z wychowawcą omówcie formy kontaktu z nią i wzajemne oczekiwania.

• **Za wszelką cenę starajcie się dotrzymywać umów i przestrzegać podjętych ustaleń** ze wszystkimi osobami zaangażowanymi w sprawę wyjazdu: współmałżonkiem, opiekunem prawnym, wychowawcą, a szczególnie z dzieckiem. Jego nie wolno zawieść! Podtrzymujcie więc na różne sposoby – drogą telefoniczną, internetową, listową. Wszelkie wieści, wyrazy pamięci, miłości i tęsknoty pomogą dziecku przetrwać ten trudny czas, z ufnością i spokojem oczekiwać Waszego powrotu.

Pamiętajcie, że tylko Wy ponosicie odpowiedzialność za spełnianie przez dziecko obowiązku rocznego przygotowania przedszkolnego,

obowiązku szkolnego oraz obowiązku nauki. Do Was należy także podjęcie wszelkich kroków mających na celu ochronę praw dziecka. Powinniście to zrobić, by także siebie uchronić od zarzutu jego porzucenia.

Pamiętajcie:

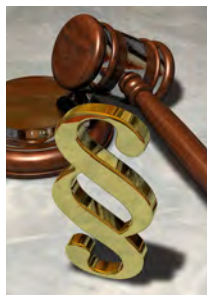
- Wyjazd za granicę i pozostawienie dziecka u kogoś z rodziny bez zawieszenia władzy rodzicielskiej i ustanowienia opiekuna prawnego nie zwalnia Was z odpowiedzialności za wykonywanie obowiązku szkolnego przez syna czy córkę i może być potraktowane jako zaniedbanie obowiązków wobec dziecka.
- Pozostawienie dziecka bez ustanowienia opieki faktycznej stanowi zagrożenie jego dobra. A to daje podstawę do zawiadomienia sądu (wydział rodzinny i nieletnich). Obowiązek zawiadomienia dotyczy każdego, komu znane jest zdarzenie lub sytuacja godząca w dobro dziecka, a w szczególności pracowników przedszkola czy szkoły.
- Samo powierzenie dziecka osobie z rodziny – babci, dziadkowi, dalszej rodzinie czy pełnoletniemu rodzeństwu – nie wystarcza. W każdej bowiem sytuacji, w której konieczne będzie szybkie podjęcie decyzji dotyczącej dziecka, osoba faktycznego opiekuna nie będzie mogła działać. Szkoła nie ma podstaw, aby osobie sprawującej faktyczną opiekę udzielać informacji o postępach w nauce czy problemach wychowawczych dziecka. Opiekun faktyczny także nie ma możliwości dochodzenia praw należnych dziecku i występowania w jego imieniu.
- W każdym przypadku, kiedy w ocenie przedszkola lub szkoły nie można skutecznie wychowywać i edukować dziecka, którego rodzice wyjechali z kraju, kiedy nie ma możliwości udzielenia dziecku odpowiedniej pomocy, ponieważ brakuje osoby, która mogłaby wyrazić zgodę lub złożyć wniosek, jeśli od zgody, bądź wniosku zależy możliwość podjęcia określonych działań na rzecz dziecka, dyrektor przedszkola lub szkoły nie tylko może, ale **POWINNIEN** zawiadomić sąd (wydział rodzinny i nieletnich). Sąd może wówczas wszcząć postępowanie o zawieszenie, ograniczenie lub pozbawienie Was władzy rodzicielskiej.

3. MIGRACJA ZAROBKOWA

- Z PERSPEKTYWY PRAWNIKA

Każdy dłuższy wyjazd zagraniczny, poza faktem, iż od strony pedagogiczno-społecznej dla każdego dziecka jest nie lada przeżyciem przede wszystkim w sferze emocjonalnej, **powoduje lub może powodować również określone następstwa w sferze prawnej!**

Wyjeżdżając na dłużej, nie możemy zapomnieć o kilku podstawowych z punktu widzenia prawa sprawach, **które mogą uchronić nas i naszych bliskich od poważnych problemów.**

Pamiętajcie Państwo, żeby wyjeżdżając:

- **Rozważyć możliwość sądowego przekazania opieki nad dzieckiem osobie bliskiej.** Krótka wizyta w sądzie lub nawet rozmowa z prawnikiem pozwoli nam stwierdzić, iż powierzenie na zgodny wniosek rodziców czasowej opieki prawnej nad dzieckiem osobie bliskiej (np. babci dziecka) nie jest ani trudne, ani kosztowne. Opiekun prawny może natomiast podejmować swobodnie czynności dotyczące dziecka (np. wyrażać zgodę na leczenie).
- **W przypadku wyjazdów długoterminowych jednego z rodziców, zastanowić się nad zawieszeniem władzy rodzicielskiej.** Zawieszenie władzy rodzicielskiej nie oznacza jej pozbawienia ani ograniczenia, nie ma również kompletnie nic wspólnego z pozbawieniem rodzica prawa do widywania dziecka, a powoduje jedynie, że na czas trwania zawieszenia tylko drugi rodzic może samodzielnie decydować o najważniejszych sprawach w życiu dziecka bez konieczności każdorazowego uzyskiwania zgody sądu.
- **Nie ludzi się, że zostawione notarialne upoważnienie jest wystarczającym dokumentem do reprezentowania dziecka.**

W Polsce nie istnieje możliwość pisemnego, nawet notarialnego, przekazania dziecka pod opiekę osoby drugiej. Zostawione pełno-

mocnictwo może nie wywołać zamierzonego skutku, albowiem tylko rodzic albo ustanowiony przez sąd opiekun prawny mają możliwość wiążącego wyrażania zgody na wszelkie czynności związane m.in. z leczeniem lub hospitalizowaniem osoby małoletniej. Zgody tej nie zastąpi żadne pisemne (nawet notarialne) upoważnienie kogokolwiek do czegokolwiek.

- **Zgłosić fakt wyjazdu w urzędzie gminy albo ośrodka pomocy społecznej, który wypłaca nam świadczenia rodzinne.** Istnieje ustawowy obowiązek zgłaszania każdej zmiany sytuacji rodzinnej do podmiotu realizującego świadczenia rodzinne. Zgłoszenie takie powoduje, iż dalej sprawą naszych świadczeń zajmie się marszałek województwa, co pozwoli uniknąć w przyszłości sytuacji skutkujących koniecznością oddawania pieniędzy!

NALEŻY PONADTO PAMIĘTAĆ, ŻE W OŚRODKU POMOCY SPOŁECZNEJ LUB POWIATOWYM CENTRUM POMOCY RODZINIE MOŻEMY ZAWSZE ZASIĘGNĄĆ BEZPŁATNEJ PORADY W SPRAWACH Z ZAKRESU PRAWA RODZINNEGO!

4. MIGRACJA ZAROBKOWA

- Z PERSPEKTYWY DUSZPASTERZA

Wyjazdy zarobkowe wpływają na wiele sfer życia indywidualnego i społecznego, np. psychikę osób wyjeżdżających, sytuację rodzinną, system podatkowy czy rodzimy rynek pracy. Ważnym aspektem migracji zarobkowej jest sfera religijna, gdyż wielu wyjeżdżających jest osobami wierzącymi. Kościół katolicki jest jedną z pierwszych instytucji społecznych, która zainteresowała się sytuacją ludzi migrujących. Od wielu lat troszczy się o sytuację migrantów. Opieka Kościoła nad osobami migrującymi wynika ze zbawczego powołania Kościoła i realizowania ewangelicznego wezwania do troski o ludzi potrzebujących.

Misją Kościoła katolickiego jest pomoc migrantom w wymiarze:

- duchowym – troska o rozwój osobistej wiary w Boga;
- duszpasterskim – umożliwienie udziału w Mszy św., nabożeństwach i przystępowaniu do sakramentów;
- bytowym – wsparcie w godnym życiu.

Bardzo ważnym wymiarem pracy duszpasterskiej jest troska i zainteresowanie życiem i problemami osób czasowo pracujących za granicą. **Do najważniejszych form opieki duszpasterskiej nad migrantami należą:**

- **Wsparcie informacyjne** – chodzi tutaj o podanie adresów, telefonów misji katolickich i ośrodków duszpasterskich w krajach przyjazdu. Umożliwia to szybkie i efektywne znalezienie pierwszego kontaktu i uzyskanie pomocy duszpasterskiej.
- **Możliwość uczestnictwa we Mszy św., nabożeństwach i spowiedzi św.** – ważnym aspektem pracy duszpasterskiej dla migrantów jest stwarzanie możliwości uczestnictwa we Mszach św., nabożeństwach i przystępowania do sakramentów. Wymiar duchowy jest istotny dla osób, które znajdują się w nowym, obcym dla nich miejscu, gdyż dostarcza oparcia dla wiary i życia.
- **Organizacja centrów religijno-kulturalnych dla migrantów** – formą doskonale sprawdzającą się w pracy duszpasterskiej z migrantami jest prowadzenie ośrodków, w których osoby mogą się spotkać, porozmawiać z księdzem, uzyskać pomoc i potrzebne informacje. Przy wielu misjach katolickich działających za granicą istnieją centra religijno-kulturalne, organizujące kursy językowe i religijne, wycieczki, spotkania modlitewne czy prowadzące małe biblioteki parafialne.
- **Rekolekcje i przygotowanie do sakramentów w ojczystym języku** – osoby przebywające za granicą często nie znają w wystarczającym stopniu języka danego kraju. Dobrym pomysłem duszpasterskim jest organizowanie rekolekcji wielkopostnych i adwentowych. Jest to szczególnie ważne, gdyż bardzo wiele osób przebywających za granicą to ludzie młodzi. Ponadto pomocne jest zorganizowanie kursów dla rodziców chrześcijańskich i narzeczonych.
- **Dostęp do modlitewników i Pisma Św. w ojczystym języku** – migranci będąc w obcym kraju, mają utrudniony dostęp do modlitewników i Pisma Świętego w rodzimym języku. Życie modlitwy stanowi ważny element wiary i równocześnie wielką pomoc w życiowych trud-

nościach, których nie mało w życiu na obczyźnie. Będący za granicą i często doświadczający samotności człowiek szczególnie będzie cenił sobie możliwość skorzystania z modlitewnika i Pisma Świętego. Warto zatem zadbać, aby w kościołach i misjach katolickich dostępne były egzemplarze tych ksiąg.

- **Duszpasterska posługa katechetyczna** – ważną częścią posługi duszpasterskiej dla migrantów jest prowadzenie katechezy. Działalność katechetyczna winna służyć Polakom pomocą w zachowaniu wiary i postawy chrześcijańskiej. Prawidłowo organizowana i ciekawa katecheza pozwala nie tylko zachować więź z Bogiem, ale również umożliwia nawiązywanie i zacieśnianie relacji międzyludzkich wśród duszpasterzy i migrantów.

Co poradzić osobie wyjeżdżającej?

Dekalog migranta:

1. Wiara jest wartością, o którą warto dbać nie tylko w swojej ojczyźnie.
2. Po przyjeździe do obcego kraju spytaj, czy w okolicy jest polski kościół czy misja katolicka.
3. W innych krajach także są kościoły katolickie, w których czeka na Ciebie Bóg.
4. Współmałżonek i dzieci liczą na Twoją modlitwę, gdy jesteś poza domem.
5. Religijność i jej formy w innych krajach są różne niż w Polsce.
6. Nie oceniaj zbyt pochopnie wiary innych kultur i narodów.
7. Pismo Święte może być wartościową pomocą w Twojej samotności i problemach.
8. Nie wahaj się skorzystać ze sakramentu spowiedzi, nawet wtedy, gdy nie mówisz płynnie w tym samym języku, co kapłan – on doskonale zrozumie Twoje intencje.
9. Rozmawiaj o swojej wierze i problemach religijnych ze znajomymi – oni często mają podobne trudności.
10. Wiele cennych informacji na temat wiary znajdziesz na religijnych portalach internetowych.

5. MIGRACJA ZAROBKOWA

– Z PERSPEKTYWY PRACOWNIKA SOCJALNEGO

Eurosieroctwo społeczne to w obecnych czasach jeden z podstawowych problemów społecznych, wokół którego koncentrują się działania opiekuńcze państwa. Wychodząc naprzeciw zapotrzebowaniu społecznemu na wspieranie rodzin dotkniętym problemem eurosieroctwa, polityka społeczna państwa poprzez swoje instytucje podejmuje działania mające na celu minimalizowanie jego skutków.

Pomoc społeczna jako instytucja polityki społecznej państwa ma za zadanie umożliwienie osobom i rodzinom przewycięzanie trudnych sytuacji życiowych, których one nie są w stanie samodzielnie pokonać, wykorzystując własne środki, możliwości i uprawnienia. Rodzina doświadczająca problemów, wynikających z wyjazdu zarobkowego za granicę osób zobowiązanych do opieki nad dziećmi lub osobami starszymi, może zwrócić się po pomoc do pracownika socjalnego w najbliższym ośrodku pomocy społecznej, gdzie po przeprowadzeniu rodzinnego wywiadu środowiskowego może otrzymać pomoc w formie:

- **świadczeń pieniężnych** (przy spełnieniu określonych ustawą o pomocy społecznej warunków, m.in. kryterium dochodowego),
- **świadczeń niepieniężnych.**

Świadczenia z pomocy społecznej przyznawane są po przeprowadzeniu rodzinnego wywiadu środowiskowego, w formie decyzji administracyjnej. Świadczenia w postaci pracy socjalnej, poradnictwa itp. udzielane są bez konieczności wydawania decyzji administracyjnej.

Osobie niezadowolonej ze sposobu załatwienia jego sprawy przysługuje odwołanie od decyzji w ciągu 14 dni od otrzymania decyzji.

Jednakże ustawa o pomocy społecznej zobowiązuje osoby i rodziny korzystające z pomocy społecznej do współdziałania z pracownikiem

socjalnym w rozwiązywaniu ich trudnej sytuacji życiowej. Brak współdziałania osoby lub rodziny z pracownikiem socjalnym w rozwiązywaniu trudnej sytuacji życiowej (np. odmowa zawarcia kontraktu socjalnego, odmowa podjęcia zatrudnienia przez osobę bezrobotną, nieuzasadniona odmowa podjęcia leczenia odwykowego przez osobę uzależnioną) może stanowić podstawę do odmowy przyznania świadczenia, uchynienia decyzji o przyznaniu świadczenia lub wstrzymania świadczeń pieniężnych z pomocy społecznej.

Zasiłki z pomocy społecznej to nie jedyny system pomocy pieniężnej dla osób i rodzin dotkniętych różnymi problemami, w tym problemem eurosieroctwa. Rodzina zmagająca się z problemami, których nie jest w stanie pokonać nawet z pomocą pracownika socjalnego i przyznanych świadczeń z pomocy społecznej, może starać się w gminie, na terenie której przebywa, o pomoc w formie:

- **świadczeń rodzinnych, dodatku mieszkaniowego, stypendium socjalnego.**

Dziecko uprawnione do alimentów od rodzica, na podstawie tytułu wykonawczego wydanego przez sąd, ma prawo do świadczeń z **funduszu alimentacyjnego**, jeżeli egzekucja okazała się bezskuteczna.

W sytuacji zaniechania bądź niewłaściwego wypełniania obowiązku opieki nad dzieckiem przez rodzinę naturalną może ono zostać powierzone rodzinnej pieczy zastępczej, a więc może zostać umieszczone w rodzinnym domu dziecka i ostatecznie w placówce opiekuńczo – wychowawczej: domu dziecka.

Pamiętaj! ZANIEDBANIE TO PRZEMOC!

Eurosieroctwo, jako skutek pozostawienia dzieci bez należytej opieki i wsparcia przez rodziców wyjeżdżających w celach zarobkowych za granicę, nosi znamiona przemocy, tzw. biernej przemocy w rodzinie.

W przypadku stwierdzenia zaniedbania lub podejrzenia stosowania wobec dziecka lub osoby samotnej, starej, chorej przestępstwa zaniedbania, czyli tzw. biernej przemocy, koniecznie zgłoś to w ośrodku pomocy społecznej, na policji lub w prokuraturze.

– Art. 209 § k.k. § 1: „Kto uporczywie uchyla się od wykonania ciężącego na nim z mocy ustawy lub orzeczenia są dowego obowiązku opieki przez nieulożenie na utrzymanie osoby najbliższej lub innej osoby i przez to naraża ją na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2”.

– Art. 210 k.k. § 1: „Kto wbrew obowiązкови troszczenia się o małoletniego poniżej lat 15 albo o osobę nieporadną ze względu na jej stan psychiczny lub fizyczny osobę tę porzuca, podlega karze pozbawienia wolności do lat 3”.

NIE POZOSTAWAJ OBOJĘTNY NA ZANIEDBANIE – TO TAKŻE PRZESTĘPSTWO!

Jeżeli ktoś w Twoim środowisku potrzebuje pomocy z powodu przemocy w rodzinie – w tym związanej z problemem eurosieroctwa – skieruj go do pracownika socjalnego ośrodka pomocy społecznej. **Każdy pracownik socjalny ma wiedzę na temat miejsc i form profesjonalnej pomocy ofiarom przemocy – nawet tej biernej (eurosieroctwa), a w ramach swoich zawodowych obowiązków udzieli wszechstronnych informacji o Twoich uprawnieniach do szeroko rozumianej pomocy społecznej.**

Uwaga!

Art.12 ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie mówi: „Osoby, które w związku z wykonywaniem swoich obowiązków służbowych lub zawodowych powzięły podejrzenie o popełnieniu ściganego z urzędu przestępstwa z użyciem przemocy w rodzinie, niezwłocznie zawiadamiają o tym policję lub prokuratora”.

„Osoby będące świadkami przemocy w rodzinie powinny zawiadomić o tym policję, prokuratora lub inny podmiot działający na rzecz przeciwdziałania przemocy w rodzinie”.

Warto wiedzieć:

– W każdej gminie naszego państwa istnieje ośrodek pomocy społecznej. To w nim rodziny i osoby będące w kryzysie, borykające się z różnymi problemami (w tym eurosieroctwa), mogą uzyskać wszechstronną pomoc.

– Świadczenia z pomocy społecznej są udzielane na wniosek osoby zainteresowanej, jej przedstawiciela ustawowego albo innej osoby, za zgodą osoby zainteresowanej lub jej przedstawiciela ustawowego. Pomoc społeczna może być również udzielana z urzędu.

DLA SZUKAJĄCYCH WSPARCIA:

Diecezjalna Fundacja Ochrony Życia
Diecezjalna Poradnia Rodzina
Plac Katedralny 4, 45-005 Opole
Sekretariat Poradni: tel. 77 44 25 550
e-mail: poradnia@dfoz.pl

Miejski Ośrodek Pomocy Rodzinie
ul. Armii Krajowej 36, 45-071 Opole
tel. centrala 77 40 05 950; 77 45 42 159; 77 45 41 842
e-mail: mopr@mopr.opole.pl
oraz Ośrodek Pomocy Społecznej w Waszej gminie

Powiatowe Centrum Pomocy Rodzinie
ul. Książąt Opolskich 27, 45-005 Opole
tel. 77 54 15 001
e-mail: pcpropole@wp.pl
oraz każdy inny PCPR

Fundacja Pomocy Dzieciom i Rodzinie
ul. Mazurska 3, 45-310 Opole
tel. 0-660 153 313
e-mail: fundacja.horyzont@op.pl

Miejska Poradnia Psychologiczno-Pedagogiczna
ul. Niedziałkowskiego 9, 45-085 Opole,
tel. 77 45 49 216; 77 45 49 217
e-mail: mppp.opole@wp.pl
oraz każda poradnia psychologiczno-pedagogiczna
znajdująca się w najbliższej Wam okolicy

Ośrodek Interwencji Kryzysowej w Miejskim Ośrodku
Pomocy Rodzinie w Opolu
ul. Małopolska 20a, 45-301 Opole
tel. 77 45 56 390 do 92
e-mail: oikopole@wp.pl

Specjalistyczny Ośrodek Wsparcia dla Ofiar Przemocy w Rodzinie
ul. Małopolska 20a, 45-301 Opole
tel. 77 45 56 390 do 92
e-mail: sow.mopr.opole@wp.pl

Wojewódzki Ośrodek Terapii Uzależnia i Współuzależnienia
ul. Głogowska 25B, 45-315 Opole
tel. 77 45 52 535
e-mail: wotuw.opole@parpa.pl